

OTTO SUENSON

Dedicated to wine since 1880

**Carl-Erik
Olsen**

"Det har været held det meste"

**Fernand
Engel**

*Alsaces største,
økologiske vinproducent*

Soalheiro

Kongen af portugisisk hvidvin

Darioush

Fra Shiraz til Napa

2015
vinkatalog

FÅ OVERBLIK over vores fantastiske vinlager. Over **100** sider med tusindvis af topvine fra hele verden.

Når Otto Suensons 'grand old man', Carl-Erik Olsen, går på pension til juli, kan han se tilbage på et liv drevet af både talent og tilfældigheder. Han begyndte i fattige jyske kår – i dag driver han en af Danmarks ældste vinkoncener.

“Det har været held det meste”

Af Get Ajour

Da ostephandler Carl-Erik Olsen besluttede sig for at hjælpe vinbutikken Otto Suenson gennem en økonomisk krise for 35 år siden, havde han ikke forestillet sig, at den skulle udvikle sig til 25 ansatte og salg af kvalitetsvine fra hele verden. Faktisk havde han nok slet ikke forestillet sig at skulle sælge vine i det hele taget.

Trods alt var han jo blot en knægt fra landet, født ind i en jysk familie, hvor faderen var landpost og moderen kokekone – og hvor det slet ikke hørte sig til at drikke alkohol.

”Når vi blev inviteret ud til jul eller bryllupper, så ville min mor vende vinglasset

på hovedet og sige: 'Nej tak, 'a ska' et ha' noget!' på klingende jysk. Vi drak ikke alkohol i mit barndomshjem. Vi fik nisseøl til jul og ellers citronvand,” fortæller Carl-Erik Olsen og smiler ved tanken om det lille landsbyhjem, der lå tæt på skov, sø og marker i stationsbyen Ormslev kun 12 kilometer vest for Aarhus.

Carl-Erik Olsen begyndte sit liv i den lille jyske 'flække' Ormslev Stationsby, der ligger 12 kilometer syd for Aarhus og stadig er en lille landsby med få huse og masser af køer.

Det var her, han voksede op, her han lærte at lade sig flyde med øjeblikket, tage chancer og følge sine evner. Her direktørtalented blev formet på en ganske usandsynlig og til tider meget tilfældig vis.

Hvo intet vover

"Jeg husker min barndom som en god tid. Vi boede i et lille hus uden rindende vand og med lokum i kælderen. Vi havde en brønd med trælåg, hvorfra vi pumpede vandet op med håndkraft, og det smagte helt fantastisk. Min mor kogte for de rige bønder og hakkede roer om sommeren. Min far var søn af togforstanderen på Ormslev Station. Han var en blid mand, der skræede tobak og stod op og gik i seng med hønsene. Det var ikke meget, jeg så til ham," siger Carl-Erik Olsen.

I barndomshjemmet var det hans mor, der var den bærende kraft, og hans far gjorde ikke meget uden at have spurgt hende til råds først. Hjemmet var pinligt rent, maden dygtigt lavet, og fremtidens drømme blev styret af rationelle tanker og troen på, at tryghed var det vigtigste.

"Det lå ligesom altid i kortene, at jeg skulle finde et job i statens tjeneste – enten i postvæsenet, som min far, eller i statsbanerne som min bedstefar. Tryghed og pension betød meget den gang, og jeg var også selv indstillet på, at det var den vej, jeg skulle gå," siger Carl-Erik Olsen, der dog endte med at tage væsentligt andre valg end dem, hans forældre rådede ham til.

"Jeg har gjort mange dumme ting og taget chancer, som ingen har kunnet forstå. Men det er det, der har gjort mig til den, jeg er. Det er faktisk held og tilfældigheder alt sammen," siger han i dag, kort før han fylder 80 år og går på pension.

Talentfuld bondedreng

Carl-Erik Olsen voksede op i Ormslev, som de fleste andre drenge i nabolaget. Han legede indianer og spillede fodbold, gled på bare tæer gennem markernes kokasser og stod på skøjter og ski om vinteren. Hans bedste barndomsminde

stammer fra området omkring byens lille å, hvor han – udstyret med frøer som madding – lagde sig til at sove i en høstak og fangede ål, når solen stod op. I det hele taget var han glad for at gå på jagt og lærte alt, hvad han kunne, fra den lokale krybskytte, der hed Hans. En gammel bondekarl, der lavede sine patroner selv og gav den unge Carl-Erik lov til at skyde længe før, han var gammel nok.

"Det var en helt fantastisk følelse at gå ude i naturen med Hans. Når man spurgte ham, hvor hans jagt egentlig gik til, så sagde han 'så

langt øjet rækker' og rakte hænderne ud mod horisonten," fortæller Carl-Erik Olsen og smiler ved tanken om de få regler, der gjaldt for Hans.

"Held og tilfældigheder har styret mit liv, og jeg vil intet ændre. Jeg har været heldig at være de rigtige steder på det rigtige tidspunkt – også selvom jeg blot er en simpel bondedreng fra Jylland,"

Anderledes regelbunden var hans tre ugentlige ture til skolen, der lå 2 kilometer væk i Ormslev By. Vejen dertil blev trofast tilbagelagt på gåben eller cykel med 'faste dæk' – og der gik ikke lang tid, før hans lærer så talentet i den lille dreng.

”Jeg vandt stort set alle flidspræmier i den skole, og Lærer Poulsen syntes, at jeg var for kvik til ikke at fortsætte. Derfor gik han til min mor og sagde, at han syntes, jeg skulle i Brabrand Realskole – og at han gerne ville hjælpe med at betale for det,” siger Carl-Erik Olsen.

Fodbolden blev mit liv

”Jeg havde det meget svært, da jeg begyndte i Realskolen. Jeg var af en genert natur, mit sprog var bondsk, og jeg stak ud, fordi jeg var fra landet. Jeg var pludselig middelmådig, elendig til regning og nu kun i stand til at få UG i to fag: Gymnastik og geografi,” siger han og fortæller, at livet på fodboldbanen langsomt begyndte at overtage det i skolen.

Fodbold har altid haft en stor plads i Carl-Erik Olsens hjerte. Han spillede på ABs førstehold i en årrække og husker tydeligt følelsen af spille mod nogle af tidens mest kendte navne i Idrætsparken.

I Ormslev havde Carl-Erik Olsen hele tiden været en klasse bedre til fodbold end de andre. Det var ham, der lavede alle målene, og ham der blev valgt først. Da han kom til Brabrand og pludselig blev en del af et hold på sin egen alder, fik han endnu mere selvtillid.

”Jeg mærkede pludselig, at jeg havde talent. Jeg var god med en bold og i modsætning til de andre, kunne jeg skyde med begge ben. Det endte med, at mine forældre stort set aldrig så mig. Jeg spillede fodbold om dagen og skak om aftenen. Lektierne lod jeg stort set være,” siger han.

Chokolade og soldaterliv

Set i lyset af skoleindsatsen, var det ikke mærkeligt, at årene i realskolen endte med middelmådige karakterer. I en alder af 19 år kom Carl-Erik i lære hos chokoladefirmaet Brødrene Jakobsen, og i fire år lærte han alt om lagerhold, kontorarbejde og glæden ved de søde sager. Han elskede marcipanbrød og Pernille Chokolade, og han tog for sig af varerne, selvom man ikke rigtig måtte. Undervejs fortsatte han med at skærpe sit fodboldtalent, mens han så småt belavede sig på at skulle i militæret.

”Jeg blev indkaldt som soldat i 1957. Jeg var 22 år gammel og husker stadig træbarakkerne på Fynsgade Kaserne i Aalborg. Vi stod alle sammen dér på rad og række, mens vi barberede os. Splitternøgne foran en kumme, hvor det iskolde vand kom løbende. Det var en kold fornøjelse, men jeg nød det. Jeg var meget idrætsorienteret, og vi var ude i terrænet hele tiden. Det talte til min personlighed, og jeg blev hurtigt befalingsmand,” fortæller Carl-Erik og tilføjer, at det var tidens arbejdsløshed og erfaringerne fra Forsvaret, der fik ham til at søge ind på Politiskolen frem for at vælge udsendelse til Gaza, som så mange af hans soldaterkammerater gjorde.

Politiet tur/retur

”Jeg boede hjemme, da jeg sagde farvel til min mor og far for at tage til København og blive politibetjent. De var begge meget stolte – det var jo et job, de kunne forstå. Et job med både pension og tryghed i ansættelsen,” siger han.

Til sine forældres fortrydelse blev han dog ikke særlig længe i uniformen. Efter at have dirigeret trafikken og gået natlige patruljer på gaden blandt fulderikker og stakler, blev han nemlig kaldt ud til et biluheld i Nørregade. En Mercedes var kommet i klemme mellem Linje 5 og Dahls Varehus, og ejeren af bilen, en af Danmarks store mejeriere Esper Boel, skulle aflægge rapport. Uden at vide det stod Carl-Erik Olsen over for et møde, der skulle komme til at ændre hans liv for altid.

”Undervejs i vores samtale spurgte Esper Boel mig, om jeg kunne engelsk, for så ville han gerne tilbyde mig et job. Han syntes, jeg skulle komme og arbejde for ham på eksportkontoret i Nyhavn i stedet for at være politibetjent. Han tilbød mig en højere løn og sagde, at jeg skulle være med til at sælge oste til hele Europa,” siger Carl-Erik Olsen med et skævt smil og et let ryst på hovedet.

Fodbold, fanpost og franske oste

Der gik ikke lang tid før Carl-Erik Olsen havde skiftet politiuniformen ud med ostesælgerens kittel, og selvom hans mor ligefrem græd, da han fortalte om sit jobskifte, var han selv glad for sit valg. Han fik lov til at deponere uniformen i et år og vende tilbage, hvis han skulle få lyst – men det blev alligevel et definitivt farvel til politiet.

Den unge Carl-Erik Olsen dygtiggjorde sig inden for vinfaget via inspirationsture til Frankrig, Italien, Sydafrika og Australien - og vinsmagningen blev hurtigt en fast del af hans arbejdsliv.

De første fem år i København bestod Carl-Erik Olsens liv primært af arbejde og fodbold. Han spillede på førsteholdet i Akademikernes Boldklub (AB), kom ud og rejste og begyndte at få fanpost. Et af højdepunkterne i hans fodboldkarriere var, da han – bondedrengen fra Aarhus – første gang spillede i Idrætsparken med over 20.000 tilskuere.

Langsomt begyndte tilværelsen dog at ændre sig, og fodbolden måtte gradvist vige pladsen for drømmen om at blive selvstændig og skabe et københavnsk osteunivers efter fransk forbillede.

”...drømmen om at blive selvstændig og skabe et københavnsk osteunivers efter fransk forbillede.”

Ostehjørnet – et hjørne af Paris

”I 1963 købte jeg en smørebrøds- og osteforretning i kælderen på Store Kongensgade 56. Jeg gav 30.000 lånte kroner for den og lavede den hurtigt om til en decideret ostebutik – uden smørebrød,” siger Carl-Erik Olsen.

I en alder af 28 år følte den unge landsbyknægt for første gang, at han var landet på den rette hylde. Han kunne mærke, at han havde sans for handel, var god til at skabe en stemning og kunne lide at have med mennesker at gøre. På kun tre måneder var butikkens daglige omsætning steget fra godt 96 til 500 kroner – og hans ambitioner fulgte trop. I 1965 købte han ejendommene Store Kongensgade nr. 54 & 56, og før han fik set sig om, var han begyndt at købe de andre butiksejere i bygningen ud.

”Jeg ved egentlig ikke rigtig hvorfor, jeg gjorde det, men jeg købte deres butikker, lukkede dem ned og gik i gang med at bygge om. I 1969 ejede jeg hele bygningen, jeg lejede det meste af den ud til private, men beholdt kældeforretningen og førstesalen, hvor jeg åbnede en restaurant: ’Ostehjørnet, et hjørne af Paris’,” siger Carl-Erik Olsen.

Carl-Erik Olsen var søn af byens landpost og boede 'i huset ved stationen'. Da han var dreng brugte man ikke adresser, men breve og gæster fandt alligevel hurtigt vej til hans barndomshjem.

Carl-Erik lærte at gå på jagt og lave sine patroner selv af den lokale krybskytte i Ormslev. Passionen for jagt og naturen har holdt ved lige siden.

I løbet af de næste år modtog han kunder fra det meste af Danmarks top. Dronningen og hendes søstre spiste frokost hos ham, skuespillere lagde vejen forbi, og han leverede oste til stort set samtlige af landets slotte. I 1976 modtog han 'Det Gastronomiske Akademis Ærespris', et diplom, der blev overrakt af konsul Sigurd Müller.

Direktør på prøve

Mens succesen buldrede derud af hos den nu 45-årige Carl-Erik Olsen, så det knap så rosenrødt ud for vinbutikken ved siden af, Otto Suenson. De to butiksejere havde i årevis besøgt hinanden, og i 1980 sagde Carl-Erik Olsen ja til at forsøge at hjælpe den lille vinforretning ud af sit økonomiske uføre ved at træde til som direktør et par timer om dagen.

"Otto Suenson lå i nogle helt fantastisk smukke lokaler på Dronningens Tværgade 7. De havde ligget der siden 1880, og jeg vidste ikke så meget om vine, men jeg begyndte at læse op på det, satte mig ind i produktionen og fandt nogle leverandører,"

siger Carl-Erik Olsen, der i øvrigt allerede på det tidspunkt var frankofil og havde rejst meget i Frankrig.

I løbet af få år havde han overtaget forretningen fra den daværende ejer, udvidet direktørtiden til fuld tid og solgt sin restaurant og osteforretning. Otto Suenson var klar til vækst, import fra udlandet og levering af vine til toppen af Danmarks erhvervs- liv. Vine, der til at begynde med udelukkende var fra Frankrig, men som i kølvandet på de franske atomprøvesprængninger i 1995 – og den deraf følgende boykot af franske varer – også begyndte at komme andre steder fra.

"Jeg begyndte at rejse til Italien, Sydafrika og Australien for at finde nye leverandører og for at møde dem ansigt-til-ansigt. Som jeg ser det, er leverandørpleje vigtigere end alt andet. Har du dygtige leverandører, har du gode vine, og så har du også gode kunder," siger Carl-Erik Olsen, der glæder sig over den gode forretning, som Otto Suenson er i dag. Med 25 ansatte og salg af kvalitetsvine fra hele verden.